

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3297/2024
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 73/23 од 31.10.2023. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 73/23 од 31.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 73/23 од 31.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2734/17 од 10.11.2022. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом 2. изреке, одбијен је приговор неблаговремености тужбе, као неоснован. Ставом 3. изреке, утврђено је према туженом да је споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинско-правне послове Градске управе Врања под бројем 465-658/11-07 од 25.06.2012. године, између тужиље и туженог, ништав, јер је супротан природним прописима и јавном поретку. Ставом 4. изреке, тужени је обавезан да тужиљи исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде, за изузето градско грађевинско земљиште за кп бр. .. површине 350 м², уписан у ЛН бр. .. К.О. ..., у износу од 302.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.11.2022. године, као дана првостепеног пресуђења до исплате, док је део захтева тужиље за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 302.400,00 динара, за период од 27.07.2012. године до 09.11.2022. године, одбијен као неоснован. Ставом 5. изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 165.696,00 динара.

Виши суд у Врању је, пресудом Гж 73/23 од 31.10.2023. године, одбио, као неосновану, жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Врању П 2734/17 од 10.11.2021. године у ставу трећем изреке, у усвајујућем делу става четвртог изреке и у ставу петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је законитост споразума о накнади за експропријацију закљученог пред Секретаријатом за имовинскоправне послове Градске управе Града Врање између парничних странака и исплата тужиљи разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за изузето градско грађевинско земљиште за предметну парцелу. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиље усвојен у складу је са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште а та промена није евидентирана у катастару непокретности у смислу одредбе члана 88. Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“, бр.72/09...83/18). Ревизијом се указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, међутим, постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради утврђења и чинидбе тужилца је поднела 07.11.2017. године, а вредност предмета спора је 302.400,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности, у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**